

Arrest

nr. 87 323 van 11 september 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 11 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 juni 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 juli 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat M. NDIKUMASABO verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ghanese nationaliteit te bezitten en Ashanti als etnie te hebben. U bent geboren te Kumasi op 5 augustus 1974. U en uw vader werden lid van de politieke partij NPP sinds Kufuor de verkiezingen won. U kende nooit problemen wegens uw activiteiten voor NPP. Uw zus (A.J.) – die in België woont – werd ziek en vroeg u om haar te bezoeken. U vroeg een paspoort en visum voor België aan en verliet op 13 oktober 2010 Ghana met deze documenten en reisde naar België. Sindsdien keerde u niet meer terug naar Ghana. Uw zoon (A.K.) – die in Ghana verblijft, – vertelde u op 20 januari 2012 via de telefoon dat hij van (A.P.) – een vriend van uw vader – vernam dat uw vader op 20 januari 2012 gearresteerd werd te Dunkwa omdat hij campagne voerde om leden voor NPP te ronselen en hij – illegaal – 'voters cards' aan de mensen uitdeelde. Uw zoon vertelde u verder dat hij

via (A.P.) vernam dat de politie in Ghana denkt dat u geld zond naar uw vader om de 'voters cards' te maken. Men zei tegen uw zoon dat u gearresteerd zou worden bij terugkeer naar Ghana. Op 1 januari 2012 diende u te België een asielaanvraag in.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u onvoldoende gegevens of elementen hebt aangehaald waaruit zou blijken dat u uw land hebt verlaten vanuit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u zich niet kunt beroepen op bedoelde vrees in geval van een eventuele terugkeer naar uw land of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

U verklaarde niet naar uw land van herkomst te kunnen terugkeren, omdat u vreest dat de Ghanese overheid u zal vervolgen, omdat uw vader illegaal 'voters cards' uitdeelde en u beschuldigd zou worden van betrokkenheid, maar volgende bedenkingen dienen bij uw verklaringen aan het Commissariaat-generaal te worden gemaakt.

Vooreerst kunnen een aantal bedenkingen worden geformuleerd bij uw beweerde 'vrees voor vervolging'.

U verklaarde dat uw zus (A.J.) – die reeds een tiental jaren in België woont – ziek werd en u vroeg om haar te bezoeken (gehoor CGVS, p.4 en p.10). U gaf aan dat u een paspoort en visum voor België aanvroeg en u op 13 oktober 2010 Ghana verliet met deze documenten en naar België reisde. Sindsdien keerde u niet meer terug naar Ghana (gehoor CGVS, p.10). Voor u Ghana verliet kende u nooit problemen, laat staan wegens uw activiteiten voor NPP (gehoor CGVS, p.9-10). Uit bovenstaande blijkt dat u uw land niet verlaten heeft vanuit een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève noch omdat u een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen. Verder dient te worden vastgesteld dat uit uw verklaringen evenmin blijkt dat u in de negatieve belangstelling zou staan van de Ghanese autoriteiten omwille van uw lidmaatschap van de NPP of om andere redenen.

U verklaarde verder dat uw zoon (A.K.) – die in Ghana verblijft, – u op **20 januari 2012** via de telefoon vertelde dat hij van (A.P.) – een vriend van uw vader – vernam dat uw vader op **20 januari 2012** gearresteerd werd omdat hij campagne voerde om leden voor NPP te ronselen en hij – illegaal – 'voters cards' aan de mensen uitdeelde (gehoor CGVS, p.5). U gaf verder aan dat uw zoon u later vertelde dat hij via (A.P.) vernam dat de politie in Ghana denkt dat u geld zond naar uw vader om de 'voterscards' te maken en dat men tegen hem zei dat u gearresteerd zou worden bij terugkeer naar Ghana (gehoor CGVS, p.12-13). U vreest omwille van bovenstaande te worden gearresteerd, maar er dient te worden opgemerkt dat u op **1 januari 2012** een asielaanvraag indiende en uw vader toen nog niet gearresteerd werd, laat staan dat u toen wist dat u - wegens de activiteiten van uw vader die tot zijn arrestatie leidden - problemen zou kennen. Het feit dat u op **1 januari 2012** – dus voor van enige problemen die uw vader kende sprake was (laat staan dat u van betrokkenheid hierbij werd beschuldigd) – een asielaanvraag indiende, maakt dat de motieven die u in het kader van uw asielrelaas aanhaalde dan ook verzonnen overkomen.

Verder dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen betreffende uw vaders vervolging en het verband tussen zijn vervolging en uw vrees tot vervolging vaag zijn.

U gaf aan dat uw vader op 20 januari 2012 gearresteerd werd en dat men hem beschuldigde van het uitdelen van 'voters cards', iets wat enkel de regering mag doen (gehoor CGVS, p.6). U weet niet of er een proces tegen uw vader loopt en weet niet of hij reeds voor de rechtbank verschenen is of hij nog voor de rechtbank moet verschijnen (gehoor CGVS, p.6-7). Evenmin weet u welke straf er op het zonder toestemming uitdelen van 'voters cards' staat, maar u gaf aan dat het normaal is dat de regering hem voor dit misdrijf arresteert (gehoor CGVS, p.7). U weet niet of uw vader al dan niet een advocaat heeft en u vroeg dit ook nooit aan uw zoon (gehoor CGVS, p.6). Uit bovenstaande blijkt dat uw kennis betreffende de vervolging van uw vader vaag is.

U gaf aan dat uw zus geld naar Ghana zond en dat men dacht dat u het brein was dat geld naar uw vader stortte om de 'voters cards' te maken (gehoor CGVS, p.11). Toen u gevraagd werd of u inderdaad geld naar uw vader stortte, gaf u aan dat uw zus geld zond maar ze dachten dat u het zond. Toen u daarop gevraagd werd waarom ze dat zouden denken als het in werkelijkheid uw zus was die geld stortte, gaf u vaag aan dat uw zus niet zo bekend is als u (gehoor CGVS, p.12). Verder gaf u aan dat noch u noch uw vader ooit eerder problemen kenden wegens activiteiten voor NPP (gehoor CGVS, p.9). U gaf aan dat u sinds 1992 niet meer bij uw vader woont en dat u sinds 12 oktober 2010, de dag dat u Ghana verliet, geen contact meer had met uw vader (gehoor CGVS, p.3 en p.7). Toen u erop gewezen werd dat u in Ghana nooit problemen kende, dat u in België niet actief was voor NPP, u ook geen geld naar uw vader zond en het dan wel erg eigenaardig is dat u plots onterecht beschuldigd zou worden door de Ghanese regering, gaf u aan dat u het geld in uw naam zond en u daardoor problemen kende (gehoor CGVS, p.12). Het komt niet doorleefd – en dus niet waarachtig – over dat u uw antwoorden wijzigt in functie van de door de dossierbehandelaar gestelde vragen. Overigens verkreeg u

de informatie dat de regering u zou verdenken van het storten van geld naar uw vader opdat hij 'voters cards' zou kunnen maken via uw zoon, die het op zijn beurt van een vriend van uw vader vernam die de informatie vanuit het politiekantoor zou hebben (gehoor CGVS, p.12). U bracht tot op heden geen begin van bewijs bij waaruit zou kunnen blijken dat de Ghanese autoriteiten u zouden beschuldigen van het storten van geld naar uw vader opdat hij 'voters cards' zou kunnen maken. Verder gaf u aan dat er geen rechtszaak tegen u is en dat u nergens van beschuldigd werd te Ghana (gehoor CGVS, p.13). Toen u gevraagd werd of u reeds een advocaat contacteerde te Ghana, gaf u aan van niet. Toen u daarop gevraagd werd waarom u dit niet deed, aangezien deze kan het laatste nieuws betreffende de zaak zou kunnen nagaan en deze kan nagaan of er een rechtszaak is tegen u, gaf u ontwijkend aan dat u het zou kunnen doen. U deed het echter niet, omdat advocaten geld vragen (gehoor CGVS, p.13). Dat u dit niet trachtte te doen, omdat een advocaat geld vraagt, is geen afdoende verklaring om u niet over de nasleep van uw problemen te informeren, daar dit van een kandidaat vluchteling die daadwerkelijk vervolging door de overheid vreest redelijkerwijze kan worden verwacht dat ze tracht na te gaan of er gerechtelijke stappen tegen haar werden ondernomen. Dat u hebt nagelaten dit te doen, doet verder afbreuk aan de ernst van uw voorgehouden vrees voor vervolging.

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen blijkt dat men bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit "vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen.

U legde een authentiek Ghanees paspoort (N° H2510719) voor met daarin een Schengenvisum (België) type C (N° 010183475), geldig van 13/10/2010 tot 28/11/2010. Dit document toont uw identiteit en uw reisweg aan, welke niet onmiddellijk in twijfel worden getrokken. Verder legde u een aankomstverklaring (dd. 29/10/2010) neer, waaruit blijkt dat u ingevolge van instructies van DVZ (dd. 10/2/2011) uitzonderlijk verlengd in België mocht verblijven tot 11 april 2011, maar wat verder niet relevant is voor uw asielaanvraag.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert de schending aan van artikel 48/3, 48/4 en 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Tevens stelt zij dat een beoordelingsfout werd begaan.

Verzoekster betoogt dat de feiten die haar aanzetten tot het aanvragen van asiel plaatsvonden toen zij reeds in België was en dat het gegeven dat zij reeds hier was geen obstakel is voor haar asielaanvraag.

Voorts stelt zij dat verweerder omtrent de datum van haar asielaanvraag een vergissing beging. Zij vroeg op 1 februari 2012 asiel aan en niet op 1 januari 2012. Verzoekster acht deze vergissing zo ernstig dat deze toelaat de objectiviteit van de behandeling van haar dossier in twijfel te trekken, te meer daar hieruit wordt afgeleid dat zij haar problemen heeft verzonnen.

Omtrent de motivering dat zij vage verklaringen aflegde over de problemen van haar vader, wijst verzoekster erop dat zij niet rechtstreeks met haar vader kon spreken, dat de gestelde vragen technisch zijn en dat zij het verschil niet kon maken tussen vasthouding door de politie, verschijning voor de rechter, enz.

Voorts voert zij aan dat er inzake het verzenden van het geld een gebrek aan verstandhouding was tussen haar en de dossierbehandelaar en dus niet een wijziging in haar verklaringen. Zij preciseert dat haar zus soms het geld zelf naar Ghana stuurde en de andere malen aan haar vroeg om dit te doen. Gezien verzoeksters politieke lidmaatschap voor haar vertrek uit Ghana wordt het zenden van geld beschouwd als financiering van de aankoop en verdeling van de 'voters cards'. Haar zus had bovendien geen bescherming nodig omdat zij Belg is.

Verzoekster kan geen bewijs van de verdenkingen tegen haar verkrijgen omdat de procedure tegen haar vader slechts begonnen is, zodat het onmogelijk is te bekomen dat haar naam in dit dossier verscheen. Het is waarschijnlijk dat deze in geval van vonnis door een rechtbank zal aangehaald worden. Verder werd de asielprocedure van verzoekster versneld hetgeen haar niet veel tijd geeft om contacten te maken met haar land.

Dat zij geen advocaat inzette verklaart verzoekster doordat dit te duur is, zij geen geld verdient en zij door haar zus ten laste wordt genomen.

Verzoekster doet nog gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat zij een laag vormingsniveau heeft.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoeksters asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.2.4. Verweerder erkent ter terechtzitting dat inzake de datum van de indiening van verzoeksters asielaanvraag een vergissing werd begaan en bevestigt uitdrukkelijk dat deze asielaanvraag werd ingediend op 1 februari 2012 en niet op 1 januari 2012, hetgeen tevens blijkt uit het document van 'printrak' in het administratief dossier (stuk 9). Verweerder doet dan ook afstand van de bestreden motivering waar deze verzoeksters relaas in twijfel trekt op basis van het feit dat zij haar asielaanvraag zou hebben ingediend voordat de problemen van haar vader zich voordeden.

Dat de objectiviteit van de behandeling van verzoeksters asielaanvraag louter op basis van voormelde vergissing en motivering in twijfel kan worden getrokken, kan, in tegenstelling met wat verzoekster aanvoert, niet worden aangenomen. Verzoekster brengt geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat haar asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

Verzoekster baseert de aangevoerde vrees voor vervolging op de arrestatie van haar vader wanneer deze leden trachtte te ronselen voor de NPP en illegaal 'voters cards' uitdeelde. Zij vreest dat zij wordt beschuldigd van het verlenen van financiële steun aan haar vader voor het maken van de 'voters cards'.

Dient echter te worden vastgesteld dat verzoekster niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter ondersteuning van de vermeende betrokkenheid van haar vader bij de NPP. Bovendien bleek zij niet in

staat aan te geven sedert wanneer haar vader bij de NPP was, daar waar zij enerzijds stelde dat zij en haar vader in het jaar waarin Kufuor de verkiezingen won betrokken raakten bij deze partij maar anderzijds niet kon preciseren in welk jaar dit was. Voorts kon zij, ondanks dat zij aangaf dat haar vader secretaris van de NPP was in het Dunkwa district, niet aangeven wie in dit district voor deze partij de voorzitter was en kon zij geen andere leden van de NPP met een functie noemen in dit district (administratief dossier, stuk 4, p.8-9).

Verzoekster brengt evenmin enig begin van bewijs bij ter staving van de problemen die haar vader ingevolge zijn betrokkenheid bij de NPP zou kennen sedert januari 2012.

Bovendien legde zij tegenstrijdige verklaringen af aangaande de contacten die zij nog onderhield met haar zoon en via dewelke zij op de hoogte kwam van de problemen van haar vader. Nog daargelaten dat dit niet kan worden gerijmd met haar eerdere verklaring dat het laatste contact met haar zoon dateerde van 12 januari 2012, verklaarde verzoekster aanvankelijk dat haar laatste contact met haar zoon dateerde van 20 januari 2012 en dat haar zoon haar die avond belde om te melden dat haar vader eerder die dag werd gearresteerd (*ibid.*, p.4-5). De verklaring dat zij de laatste maal contact had met haar zoon op 20 januari 2012, de dag dat haar vader werd gearresteerd, kan niet worden gerijmd met verzoeksters verdere verklaringen. Later tijdens het gehoor verklaarde zij immers dat zij van haar zoon wist dat haar vader nog opgesloten zat, dat haar zoon haar na de arrestatie van haar vader nog vaak zou hebben opgebeld en dat zij voor het laatste contact hadden een week voor het gehoor. Dat zij zou hebben gedacht dat werd gevraagd naar het laatste contact voor de zaak gebeurde kan daarbij, gelet op de eerdere en duidelijke vraagstelling, niet worden aangenomen (*ibid.*, p.6).

Verzoekster legde daarenboven uiterst vage verklaringen af aangaande de problemen van haar vader. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt dat zij niet wist of er tegen haar vader een proces loopt. Zij wist evenmin of deze reeds voor de rechtbank is verschenen, of en wanneer deze nog voor de rechtbank zou moeten verschijnen en welke straf er staat op het illegaal uitdelen van 'voters cards'. Tevens wist zij niet of haar vader al dan niet een advocaat had en zou zij dit zelfs niet aan haar zoon hebben gevraagd. Verzoekster tracht ten onrechte haar verregaande onwetendheid te vergoelijken doordat zij niet rechtstreeks met haar vader kon spreken. Zij gaf immers aan dat zij nog in contact stond met haar zoon in haar land van herkomst zodat zij zich via hem kon informeren, te meer daar uit haar verklaringen blijkt dat haar zoon wist dat NPP-officials de zaak onderzochten en haar vader probeerden vrij te krijgen en dat haar zoon contact had met een vriend van haar vader die informatie kon inwinnen bij de politie (*ibid.*, p.6, 12). Dat verzoekster een laag vormingsniveau zou hebben, het onderscheid tussen de politie en het gerecht niet kan maken en de gestelde vragen technisch waren kan evenmin worden aangenomen. Verzoekster ging tot haar vijftiende en tot in het vierde middelbaar naar school (*ibid.*, p.7; stuk 8, vragenlijst, p.1). Daarenboven kan ook van een persoon met een lage vormingsgraad worden verwacht dat deze het onderscheid kent tussen een vasthouding door de politie en een verschijning voor de rechtbank. Bovendien was de vraagstelling eenvoudig, geschiedde deze in duidelijke bewoordingen en blijkt uit verzoeksters antwoorden niet dat zij niet zou hebben begrepen waarnaar werd gevraagd (administratief dossier, stuk 4, p.6-7).

Zelfs indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan de problemen die verzoeksters vader zou kennen in Ghana, *quod non*, dan nog maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij ingevolge diens arrestatie enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren bij een terugkeer. Zij beweerde immers dat zij zou worden beschuldigd van het verlenen van financiële steun aan haar vader om de 'voters cards' te maken doch kon niet aannemelijk maken dat of waarom zij hiervan zou worden beschuldigd.

Voor zover zij bij het CGVS (*ibid.*, p.12) en in het verzoekschrift (rechtsplegingsdossier, stuk 1, p.5) stelt dat de reden voor haar problemen mede ligt in haar voormalige politieke activiteiten voor de NPP en in dit kader aanvoert dat *"aangezien haar politiek lidmaatschap voor haar vertrek uit Ghana, het opsturen van geld beschouwd werd als de financiering van de aankoop en verdeling van de 'voters cards' "*, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij deze politieke activiteiten niet aannemelijk maakt. Ter staving hiervan brengt zij immers niet het minste begin van bewijs bij. Sedert welk jaar zij en haar vader betrokken waren bij deze partij kon zij, zoals reeds hoger werd aangehaald, evenmin aangeven. Bovendien legde zij over haar betrokkenheid bij deze partij incoherente verklaringen af. In de vragenlijst gaf zij duidelijk aan slechts sympathisant van de NPP te zijn. Bij het CGVS verklaarde zij echter eenduidig dat zij lid was van deze partij. Zij zou voor haar vertrek naar België actief betrokken zijn geweest bij de NPP en vervolgde: *"Nu ben ik maar gewoon lid"*. Wanneer zij geconfronteerd werd met haar eerdere verklaring sympathisant te zijn, wijzigde zij haar verklaringen opnieuw en stelde zij dat zij inderdaad sympathisant was, dat zij vertrok toen men haar vroeg om lid te worden en dat zij geen erkend lid was. Ondanks dat men haar minstens zou hebben gevraagd om lid te worden, wist zij bovendien niet hoeveel men moest betalen om lid te worden van de NPP. Verzoekster legde

daarenboven tegenstrijdige verklaringen af omtrent de vraag of zij al dan niet een lidkaart van de NPP had. Zij verklaarde bij het CGVS aanvankelijk eenduidig dat zij een lidkaart van de partij had. Bovendien beschreef zij deze als zijnde blauw, rood en wit en met een olifant in het midden en preciseerde zij: *“Dat is ons symbool”*. Even verder wijzigde verzoekster echter de voormelde, nochtans duidelijke verklaringen. Wanneer werd gevraagd hoeveel zijden haar lidkaart van de NPP had, antwoordde zij aanvankelijk ontwijkend dat deze eruit zag *“zoals een ‘voters card’ ”*. Wanneer de vraag werd herhaald, stelde zij eerst dat de lidkaart niet aan iedereen doch enkel aan actieve leden wordt gegeven en ontkende zij vervolgens uitdrukkelijk en eenduidig dat zij een lidkaart van de NPP zou hebben gehad. Voorts bleek zij nu, na herhaaldelijk de ter zake gestelde vragen te hebben ontweken, niet in staat om te omschrijven hoe een lidkaart van de NPP eruit ziet (administratief dossier, stuk 4, p.8-9; stuk 8, vragenlijst, p.3).

Hoe dan ook kan niet worden aangenomen dat verzoekers voorgehouden betrokkenheid bij de NPP voor haar vertrek naar België gekend zou zijn door de Ghanese autoriteiten en (mede) aan de grond zou liggen van een verdenking van het financieren van het uitdelen van ‘voters cards’ door haar vader. Uit haar verklaringen blijkt immers dat zij voor haar vertrek uit Ghana nooit problemen heeft gekend ingevolge haar activiteiten voor de NPP, dat zij aldaar evenmin ooit enig ander probleem kende en dat zij er nooit in aanraking kwam met de politie of het gerecht (*ibid.*, p.9-10; stuk 8, vragenlijst, p.2-3).

Bovendien legde verzoekster bij het CGVS incoherente verklaringen af omtrent de overige redenen waarom zij zou worden beschuldigd van het financieren van het maken van de ‘voters cards’ door haar vader. Zo stelde zij dat men haar zou verdenken ingevolge haar voormalige activiteiten voor de NPP en omdat zij *“van hier nog zaken deed voor de partij”*. Wanneer vervolgens werd gevraagd wat zij dan deed stelde zij echter dat er geen NPP is in België en dat zij ook niets meer deed voor deze partij sedert zij het land verliet (*ibid.*, p.12).

Bovendien stelde zij aanvankelijk duidelijk dat het haar zus was die vanuit België het geld naar Ghana zond (*ibid.*, p.11) en antwoordde zij, wanneer werd gevraagd of verzoekster daadwerkelijk geld zond naar haar vader: *“Mijn zus zond geld, maar ze dachten dat ik geld zond”*. Zij verklaarde dit doordat haar zus niet zo bekend was (*ibid.*, p.12). Wanneer even verder echter werd gevraagd waarom haar zou verdenken ondanks dat zij nooit problemen had, reeds twee jaar geleden het land verliet, sedertdien niets deed voor de NPP en geen geld zond naar haar vader, stelde verzoekster echter plots dat zij zelf en onder haar eigen naam het geld naar haar vader zou hebben gestuurd (*ibid.*, p.12-14). Verzoeksters verklaringen terzake zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Derhalve kan niet worden aangenomen dat de vaststelling dat zij haar verklaringen herhaaldelijk wijzigde te wijten zouden zijn aan een ‘gebrekkige verstandhouding’ tussen verzoekster en de dossierbehandelaar.

Het voorgaande klemmt nog des te meer aangezien verzoekster, ondanks dat zij blijkens haar eigen verklaringen wel degelijk nog contact had met haar zoon in haar land van herkomst en ondanks dat haar zoon blijkbaar via een vriend informatie kon inwinnen bij de politie, niet het minste begin van bewijs bijbrengt ter staving van het feit dat zij persoonlijk zou worden beschuldigd van het verlenen van financiële steun aan haar vader en evenmin concrete elementen aanvoert waaruit blijkt dat zij bij een terugkeer problemen zou kennen. Uit de terecht aangehaalde verklaringen in de bestreden beslissing blijkt immers dat zij stelde dat tegen haar geen rechtszaak bestond en dat zij nergens van werd beschuldigd. Tevens blijkt hieruit dat zij nog geen advocaat heeft gecontacteerd in Ghana en dat zij, gevraagd waarom zij dit niet deed aangezien zij zo het laatste nieuws betreffende de zaak zou kunnen nagaan en zou kunnen nagaan of er een rechtszaak tegen haar is, ontwijkend stelde dat zij dit zou kunnen doen doch aangaf dat zij dit niet deed omdat advocaten geld vragen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekster er bewust en omwille van pecuniaire redenen voor koos om, ondanks dat zij daartoe de mogelijkheid had, geen advocaat te raadplegen. Redelijkerwijze kan nochtans worden verwacht dat zij, gelet op haar beweerde problemen, minstens zou trachten na te gaan of er gerechtelijke stappen tegen haar werden ondernomen. De uitleg dat een advocaat te duur is en dat zij dit niet kon betalen kan niet worden aangenomen. Uit voormelde verklaringen blijkt dat verzoekster wel degelijk een advocaat kon raadplegen doch dat zij verkoos dit niet te doen. Bovendien waren zij en haar zus wel in staat om – blijkbaar meermaals (rechtsplegingdossier, stuk 1, p.5) – geld op te sturen naar haar vader, zodat aangenomen kan worden dat zij eveneens een advocaat konden raadplegen.

De neergelegde documenten bevatten geen elementen die aan het voorgaande afbreuk zouden kunnen doen (administratief dossier, stuk 11).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoekster een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Verzoekster beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan deze ten grondslag van haar asielrelaas. Gelet op de *sub* 2.2.4. vastgestelde ongeloofwaardigheid van dit relaas, toont zij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf september tweeduizend en twaalf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS